

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

20 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătorei Hîncești din 27 aprilie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 octombrie 2017, declarat de avocatul Boris Druță, în numele inculpatului

*Panfil Vasile XXXXXXXX, născut la
xx xxxxxxxxxxx xxxx, originar și locuitor al s. XXXXXXXX, r-
nul XXXXXXXX, cetățean al R. Moldova, anterior
condamnat prin:*

*1) sentința Judecătorei Ialoveni din
02.04.2015, în baza art. 264¹ alin. (4), 90 Cod penal, la
6 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a
executării pedepsei aplicate pe un termen de probă de 1
an.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 20.06.2016 – 27.04.2017,
instanța de apel: 13.06.2017 – 04.10.2017,
instanța de recurs: 16.11.2017 – 20.12.2017.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Hîncești din 27 aprilie 2017, Panfil Vasile a fost condamnat în baza art. 175 Cod penal la 3 ani și 6 luni închisoare.

Conform art. 85 alin. (1) Cod penal, prin adăugirea parțială a pedepsei numite prin sentința Judecătorei Ialoveni din 02.04.2015, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 27.04.2017, deducându-se durata aflării în arest preventiv de la 10.06.2016 până la 27.04.2017.

Solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Instanța de fond a constatat că în luna august 2015, inculpatul Panfil Vasile, în timp ce minora XXXXXXXXX X. se afla în vizită la domiciliul acestuia din s. Costești, r-nul Ialoveni, având scopul săvârșirii unor acțiuni perverse față de o persoană despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, constând în exhibare, atingeri indecente, discuții cu caracter obscen și cinic, sub pretextul că este sănătos de servit vin, a determinat-o pe minora XXXXXXXXX X. să servească băuturi alcoolice și, profitând de starea acesteia de alcoolemie, precum și de neputința manifestată de vârsta fragedă a ultimei, a impus-o să îl sărute pe buze, după care a dezbrăcat-o de lingerie intimă, urcându-se pe ea, dezgolindu-se, atingând-o indecent în zonele intime, concomitent purtând cu ea discuții cu caracter obscen și cinic referitor la raporturi sexuale, săvârșind astfel în privința minorei XXXXXXXXX X. acțiuni perverse.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina, declarând că sunt învinuiri mincinoase și în acest mod familia XXXXXXXXX încearcă să se răzbune pe el.

Totodată, vinovăția acestuia este de deplin dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată minoră fiind audiată de judecătorul de instrucție în incinta Procuraturii Anenii Noi, potrivit art. 110-111 Cod de procedură penală, a declarat că după ce a mâncat, prietena Vica i-a spus să rămână la ea acasă, unde tatăl acesteia – Vasile, păcălind-o, i-a dat să servească vin. După ce a băut vinul, i-a venit să vomite. Tatăl prietenei i-a așternut jos și a venit lângă ea, spunându-i că o să facă ceva despre care mama ei să nu știe. Apoi, a dezbrăcat-o de lingerie intimă și s-a urcat peste ea. Îi era frică, dar el i-a spus că atunci când va primi banii o să meargă împreună la carusel, o să-i cumpere popcorn și o să o ducă la terenul de joacă. Inculpatul era în stare de ebrietate și fără lingerie intimă, efectuând careva mișcări în zona intimă, simțind un pipăit. De frică nu a chemat pe nimeni în ajutor, deoarece acesta i-a zis că dacă va spune cuiva va avea probleme.

Reprezentantul legal al părții vătămate, XXXXXXXXX X., a declarat că soția i-a comunicat că fiica lor a fost în ospetie la Panfil V., unde ultimul a servit-o cu alcool. I s-a făcut rău și a mers în altă cameră stătea, unde a intrat inculpatul și s-a urcat pe ea, la ce ea a început a plânge. A încercat de mai multe ori să o întrebe pe fiica sa despre cele auzite, dar ea începea să plângă, evitând discuția. Ulterior, aceasta i-a povestit cele întâmplate.

Martorul XXXXXXXXX Xxx a declarat că fiica, plângând, i-a povestit că aproximativ în luna august 2015, în timp ce se afla în casa lui Panfil V., acesta fiind în stare de ebrietate i-a dat să consume alcool, spunându-i că acesta va fi un secret. Când au plecat la culcare, i s-a făcut rău și a ieșit afară, după care a intrat în una din camere și s-a culcat pe un pat. Peste puțin timp în odaie a intrat inculpatul care i-a spus să-i dea un sărut și în schimb el nu-i va spune mamei ei că a consumat vin. Ea a refuzat și a început să plângă. Inculpatul i-a spus să dezbrace lingerie intimă, deoarece ea a refuzat, el a dezbrăcat-o forțat, după care s-a urcat deasupra ei. Nu a strigat după ajutor, pentru că se temea. De fiecare dată, fiica sa, i-a povestit una și aceeași.

Conform plângerii lui XXXXXXXXX Xxx din 20.11.2015, adresată IP Ialoveni, ultima a sesizat organele de poliție despre întreprinderea acțiunilor perverse față de fiica sa, XXXXXXXXX XXXXX, de către Panfil V.

Potrivit certificatului nr. NA-V 1091591, minora XXXXXXXXX XXXXX este născută pe xx.xx.xxxx.

Conform respectivului proces verbal, partea vătămată minoră XXXXXXXXX XXXXX a fost audiată în incinta IP Centru, mun. Chișinău, în procedura prevăzută de art. 110 – 111 Cod de procedură penală.

Potrivit raportului de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 472 a – 2016, din 26.05.2016, s-a constatat că declarațiile minorei XXXXXXXXX XXXXX poartă un caracter veridic și nu sunt temeieri de a fi considerate dubioase. Ea de maladii psihice, cronice nu suferă și este fără dereglări psihice. La momentul comiterii asupra ei a acțiunilor perverse cu caracter sexual, aceasta nu prezenta careva tulburări psihice, putea corect recepționa evenimentele ce aveau loc cu ea, le putea percepe, înțelege caracterul și semnificația lor, și în prezent le poate reda. După evenimentele menționate, examinata a dezvoltat o tulburare de stres posttraumatică pe care la moment a depășit-o. Pe marginea cazului dat, poate depune declarații.

Declarațiile inculpatului sunt neveridice, urmând a fi calificate drept o versiune de apărare, îndreptate spre excluderea răspunderii penale, or, acestea nu coroborează cu probele administrate în dosar, în special declarațiile reprezentantului părții vătămate XXXXXXXXX X. și ale martorului XXXXXXXXX Xxx, precum și cu probele scrise, care demonstrează integral vina inculpatului de săvârșirea infracțiunii imputate.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 175 Cod penal, ca acțiuni perverse față de persoana despre care știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, constând în exhibare și atingeri indecente.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța a ținut cont de prevederile art. 16, 61, 75-77, 85 Cod penal, că inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, este caracterizat pozitiv, dar anterior a fost condamnat și antecedentul penal nu este stins, că a comis infracțiunea asupra unui minor, circumstanțe atenuante nu sunt constatate, concluzionând că reeducarea și corectarea lui este posibilă doar prin aplicarea unei pedepse privative de libertate.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitând casarea sentinței, și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Apelantul a indicat că nu a comis nici o infracțiune în privința părții vătămate, neagresând-o în niciun fel. Înviniurile aduse sunt mincinoase, deoarece cumnata sa dorește ca el să plece din casa părintească pentru a trăi ea acolo și chiar l-a amenințat că dacă nu pleacă de bună-voie, va pleca de nevoie, căci ea știe ce are de făcut.

Mama părții vătămate a retras cererea de la organul de urmărire penală, după care a depus-o din nou. La baza sentinței de condamnare au fost puse declarațiile copilului minor și declarațiile mamei sale, acestea fiind în contradicție cu declarațiile date experților de la Serviciul de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie, în primul caz că ar fi dezbrăcat-o și apoi că ar fi încercat să o dezbrace. Despre faptul că ar fi atins-o sau mângâiat-o nu a comunicat.

Atât partea vătămată cât și mama acesteia au fost influențate de cumnata XXXXXXXX X.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 octombrie 2017, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a reținut, că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, și just a concluzionat că inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată, împrejurări constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Necâtând că inculpatul nu a recunoscut vina, aceasta se dovedește integral prin probe administrate, precum: declarațiile părții vătămate XXXXXXXX XXXXX; declarațiile reprezentantului legal al părții vătămate - XXXXXXXX XXXXXXX, declarațiile martorului XXXXXXXX XXX, plângerea lui XXXXXXXX XXX din 20.11.2015, adresată IP Ialoveni, prin care a sesizat organele de poliție despre întreprinderea acțiunilor perverse față de fiica sa, XXXXXXXX XXXXX, de Panfil Vasile; certificatul de naștere nr. XX – X xxxxxxx a minorei XXXXXXXX XXXXX, a.n. xx.xx.xxxx, raportul de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 472a-2016 din 26.05.2016, prin care s-a constatat că declarațiile minorei XXXXXXXX XXXXX poartă un caracter veridic și nu au temei de a fi considerate mincinoase, XXXXXXXX XXXXX de maladii psihice, cronice nu suferă și este fără dereglări psihice. La momentul comiterii asupra ei a acțiunilor perverse cu caracter sexual, aceasta nu prezenta careva tulburări psihice, putea corect recepționa evenimentele ce aveau loc cu ea, le putea percepe, înțelege caracterul și semnificația lor și în prezent le poate reda. După evenimentele menționate examinată a dezvoltat o tulburare de stres posttraumatică pe care la moment a depășit-o. Pe marginea cazului dat poate depune declarații.

Declarațiile părții vătămate XXXXXXXX XXXXX, ale reprezentantului legal XXXXXXXX XXXXXXX și ale martorului XXXXXXXX XXX, fiind apreciate din punct de vedere al coroborării cu alte probe, demonstrează cu certitudine vina inculpatului în comiterea infracțiunii imputate și combat argumentele apelantului.

Declarațiile depuse de către inculpat, prin care nu-și recunoaște vina în comiterea infracțiunilor imputate, nu corespund adevărului, fiind depuse în încercarea de a se eschiva de la răspunderea penală și se combat prin probele analizate și apreciate mai sus, prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

Deci, acțiunile inculpatului au fost corect calificate în baza art. 175 Cod penal, ca acțiuni perverse săvârșite față de o persoană, despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, constând în exhibare și atingeri indecente.

Argumentul inculpatului precum că cumnata îl învinuiește de fapta respectivă deoarece are dorința de a-l scoate din casa socrilor lui, nu corespunde circumstanțelor stabilite. Infracțiunea a fost comisă în luna august 2015, iar partea vătămată i-a povestit mamei sale XXXXXXXX XXX fapta respectivă în luna noiembrie a aceluiași an, în acest sens fiind emisă ordonanța privind începerea urmăririi penale tocmai la 15 ianuarie 2016. Consecutivitatea acțiunilor și faptelor

întâmplante adevărate cu certitudine faptul că inculpatul a comis fapta respectivă, or, în cazul existenței unei calomnii împotriva sa, acțiunile urmau să se întâmple imediat după ziua când partea vătămată a rămas să înnopteze în casa inculpatului.

Totodată, se reține că potrivit raportului de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 472a-2016 din 26.05.2016, declarațiile minorei XXXXXXXXX XXXXX poartă un caracter veridic și nu au temei de a fi considerate dubioase. Mai ales că, versiunea minorei a fost relatată în toate cazurile fără careva devieri.

Instanța de fond a motivat amplu și temeinic sentința pronunțată cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta incriminată prin rechizitoriu inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele art. 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale. Potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. În cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță.

Instanța de fond, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, corect a aplicat prevederile legale, și în conformitate cu prevederile art. 7, 16, 61, 75-77 Cod penal, a ținut cont că infracțiunea comisă de inculpat este una gravă, că circumstanțe atenuante și agravante nu s-au stabilit, corect concluzionând că inculpatul urmează a fi supus răspunderii penale sub formă de închisoare, cu executarea ei reală, corect aplicând prevederile art. 85 alin. (1) Cod penal în privința inculpatului.

5. Avocatul Boris Druță a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, pe motiv că lipsesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 175 Cod penal.

Recurentul a indicat, că vinovăția inculpatului nu se confirmă doar prin niște declarații neprobate, or, la materialele cauzei au fost anexate raporturile de constatare medico-legală nr. 5785 din 02.12.2015 și raportul de expertiză medico-legală nr. 482/D din 25.02.2016, prin care nu s-au constatat careva amprente sau leziuni corporale caracteristice acestui gen de infracțiune.

Totodată, se insinuează că fapta ar fi avut loc în august 2015, iar plângerea la organele de poliție a fost depusă tocmai în luna noiembrie 2015. La fel, în relațiile dintre inculpat și reprezentanții legali ai minorei există un conflict de familie. Declarațiile inculpatului date la urmărirea penală cât și în instanța de judecată nu au fost luate în considerație.

Hotărârile contestate sunt bazate doar pe declarații, presupuneri și nicidecum pe fapte probatorii.

Potrivit art. 17 CEDO, este interzisă interpretarea abuzivă a normelor în vederea limitării sau distrugerii drepturilor și libertăților garantate și protejate de Convenție. Art. 1 din Protocolul nr. 1 la CEDO, specifică expres că nimeni nu poate fi lipsit de dreptul său decât pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege, și principiile generale ale dreptului internațional.

Inculpatului i-a fost încălcat dreptul prevăzut de art. 6 par. 1 din CEDO la un proces echitabil, în fața unei instanțe judecătorești, care în partea sa importantă enunță preeminența principiului supremației dreptului ca element al statelor contractante ca unul din elementele fundamentale. Nu s-a respectat principiul unui proces echitabil, nefiind respectate cerințele prevăzute de art. 51-53, 100, 101 Cod de procedură penală, art. 5 și 13 CEDO, pentru a fi stabilit adevărul și ocrotirea inculpatului de încălcarea drepturilor prevăzute de Constituția R. M.

În drept recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 p. 2, 6 Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt reprezintă stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul declarat (*pct. 5. din decizie*), este fondat în drept pe art. 427 pct. 2), 6) Cod de procedură penală, avându-se în vedere probabil art. 427 alin. 1) pct. 2), 6) Cod de procedură penală, care prevede mai multe temeiuri pentru recursul ordinar cum ar fi situația când instanța nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile art. 30, 31 și 33 Cod penal, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, care ar fi erorile concrete de drept și esența circumstanțelor că instanța nu a fost compusă potrivit legii, că au fost încălcate prevederile art. 30, 31 și 33 Cod penal, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la prescripțiile din art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se reține că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct.2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de fond și cea de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate XXXXXXXXX XXXXX, reprezentantului legal al părții vătămate – XXXXXXXXX XXXXXXXX, martorului XXXXXXXXX XXX, raportului de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 472a-2016 din 26.05.2016, prin care s-a constatat că declarațiile minorei XXXXXXXXX XXXXX poartă un caracter veridic și nu sunt temeuri de a fi considerate mincinoase, ea de maladii psihice, cronice nu suferă și este fără dereglări psihice, la momentul comiterii asupra ei a acțiunilor perverse cu caracter sexual nu prezenta careva tulburări psihice, putea corect recepționa evenimentele ce aveau loc cu ea, le putea percepe, înțelegea caracterul și semnificația lor și în prezent le poate reda, după evenimentele menționate examinată a dezvoltat o tulburare de stres posttraumatică pe care la moment a depășit-o, pe marginea cazului dat poate depune declarații, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel indicând detaliat motivele pentru care a respins dovezile și versiunile apărării, probele administrate pe caz demonstrând elocvent prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 175 Cod penal, pedeapsa-i aplicată fiind corect individualizată. Or, potrivit art. 90 alin. (10), 85 alin. (1) – (3) Cod penal, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei săvârșește în perioada de probațiune o nouă infracțiune intenționată, instanța de judecată îi stabilește o pedeapsă în condițiile art.85, din prezentul articol. Dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în

întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară. Pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Totodată, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele judecătorești au apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Dar, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹, 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Boris Druță, împotriva sentinței Judecătorei Hîncești din 27 aprilie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 octombrie 2017, în privința inculpatului Panfil Vasile XXXXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 17 ianuarie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco